

Wij willen nu nagaan, hoe inderdaad al deze antinomieën zich in Binder's rechtsleer laten aanwijzen en deze antinomieën aan een korte analyse onderwerpen.

Gegeven Binder's wijsgeerig uitgangspunt, kan hij de rechtsnormen van andere normen slechts onderscheiden door de rechtsidee. Daar het complex van empirische rechtsnormen en rechtsinrichtingen slechts terwille der rechtsidee bestaat, de rechtsnormen aan deze idee haar „Dasein” en „Sosein” danken, is de rechtsidee de bestaansvoorwaarde en het „Begriffsmerkmal” van het positieve recht, en tegelijk zijn beoordeelingsmaatstaf. De rechtsidee heeft dus voor het positieve recht zoowel constitutieve als regulatieve beteekenis. Deze rechtsidee is voorloopig te karakteriseeren als de „Idee einer Zwangsgemeinschaft unter Menschen” ¹²⁾.

Maar reeds in deze voorloopige karakteriseering der rechtsidee ligt voor het objectief idealisme een geweldige antinomie opgesloten. De antinomie tusschen dwang en vrijheid is hier in het oerrijk der idealistische vrijheid, in de sfeer der ideeën zelve ingevoerd. Wij weten hoe ook Kant met dezelfde antinomie heeft geworsteld en haar met een mathematischen drogreden heeft zoeken op te lossen. Het recht zou zijn „Der Inbegriff der Bedingungen unter denen die Willkür des Einen mit der Willkür des anderen unter einem allgemeinen Gesetze der Freiheit zusammen bestehen kann”. Welnu, een algemeene „Bedingung” is de dwang en de vergelding. Wie het recht schendt, moet zelf als *homo noumenon*, als medewetgever in 't rijk der vrijheid, zijn bestraffing willen. Door de negatie van de negatie des rechts wordt de rechtsorde in hare oorspronkelijke heiligheid gehandhaafd.

Binder kan reeds daarom deze redeneering niet zonder meer overnemen, omdat bij Kant het recht individualistisch gevat is. Hij volgt een anderen weg. Het recht is naar zijn idee dwang jegens het individu tot gemeenschap. Zonder dwang is gemeenschap, is cultuur niet mogelijk. De dwang moet dus zelf door de vrijheid gerechtvaardigd worden. Het gaat hier in wezen om het beruchte probleem van de verhouding tusschen recht en zedelijkheid, een probleem, dat door Binder in de sfeer der ideeën zelve is getrokken.

Stammler had in zijn opvatting der rechtsidee als „gemeenschap van vrij willende mensen” het dwangelement geschrapt. Binder voert opzettelijk dit element in de rechtsidee zelve in, omdat voor hem in tegenstelling met **Stammler** de rechtsidee tegelijk de constitutieve functie van het rechtsbegrip heeft en het positieve recht het dwingend karakter dus niet zou kunnen hebben, wanneer dit element niet reeds in de rechtsidee zelve ware begrepen. Maar hoe verdraagt zich nu zulk een rechtsidee met het vrijheidskarakter, dat aan alle ideeën toch inhaerent is?

Binder kan, waar hem het begrip der organische „sovereiniteit in eigen kring” met het geheele humanisme onverdragelijk is, geen andere oplossing zoeken dan een relativeering der rechtsidee. De „für das Einheitsbewusstsein der Vernunft unerträglicher Dualismus” van recht